

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. B. N.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek s. r. o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2014, č. j. CPR-3547-2/ČJ-2014-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2014, č. j. 78 A 6/2014 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** žalobce, aby ve lhůtě **1 (jednoho) měsíce** od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o důvody, pro které napadá v záhlaví označený rozsudek městského soudu, a uvedl, co navrhuje (petit).
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek ve výši **5.000 Kč**; poplatek bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám Mgr. Petrem Václavka, advokáta se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek s. r. o., Opletalova 25, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPU-184303-52/ČJ-2013-040022-S ze dne 10. 1. 2014. Tím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu tří let, po kterou

nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie. Žalobci byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uložena povinnost vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců by okamžikem, kdy měl pozbyt oprávnění k pobytu na území ČR, pozbyl i oprávnění k pobytu na území členských států EU.

[2] Žalobce napadal, že by se vědomě dopustil jednání podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, protože měl za to, že stále běží řízení o odvolání proti stanovení nové lhůty k vycestování v souvislosti s již dříve uloženým správním vyhoštěním. Domníval se proto, že se na území České republiky zdržuje oprávněně. Dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přiměřenosti správního vyhoštění jako zásahu do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života. Nezabýval se dostatečně rodinnými a sociálními vazbami žalobce a jeho rodinných příslušníků na území České republiky a naopak přeceňoval jejich vazby k domovskému státu.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Z obsahu správního spisu podle krajského soudu prokazatelně vyplývá, že žalobce se dlouhodobě protiprávně zdržoval na území České republiky, a to i přes dříve uložené správní vyhoštění. Naplnil proto skutkovou podstatou jednání podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Zájem na vyhoštění žalobce, který opakovaně porušoval zákonné normy České republiky, převážil nad ochranou jeho práva na respektování soukromého a rodinného života.

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností. Zároveň s podáním kasační stížnosti navrhl, aby jí soud přiznal odkladný účinek ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že jeho individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, i potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Přiznání odkladného účinku podle něj nemůže způsobit újmu jakékoliv třetí osobě, vyloučil rovněž rozpor s důležitým veřejným zájmem. Připustil, že uložení správního vyhoštění ve veřejném zájmu může být, tento veřejný zájem ovšem podle jeho názoru nelze stavět do konfliktu s výše uvedeným zájmem stěžovatele na spravedlivý proces. Zájem jednotlivce spojený se zcela zásadními dopady do jeho života totiž převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. Svou argumentaci podpořil odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byl v jiných obdobných věcech přiznán odkladný účinek kasačních stížností (konkrétně usnesení ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76 a usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100).

[6] Žalovaná vyjádřila svůj nesouhlas s přiznáním odkladného účinku. Stěžovatel podle ní nerespektoval v minulosti uložené správní vyhoštění a nevycestoval z území České republiky. Z toho důvodu je jeho vycestování z České republiky žádoucí. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by proto bylo v rozporu s veřejným zájmem.

II.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS).

[8] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel má manželku a dvě nezletilé děti, z nichž jedno je ve velmi útlém věku. Jeho manželka i děti žijí v České republice, kde mají trvalý pobyt a oba potomci stěžovatele se zde narodili. Uložené správní vyhoštění a povinnost stěžovatele vycestovat z České republiky proto představují zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci *T. P. a K. M. proti Spojenému království*, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci *Buckley proti Spojenému království*, č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami, která garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

[11] Tento pozitivní závazek musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného

rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv dle čl. 8 Úmluvy by na stupnici závažnosti zásahu „podstatný – mírný - nízký“ byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože by stěžovatel musel opustit území členských států Evropské unie ještě předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti. Nemohl by proto náležitě chránit své zájmy díky možnosti vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Naproti tomu nelze dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. V tomto vyvažování proto lze dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[12] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je nutné na jednu misku vah položit zájem stěžovatele na ochraně jeho výše uvedených procesních práv, která vyplývají z čl. 8 Úmluvy. Na druhé misce vah leží důležitý zájem společnosti, o který se opřeli žalovaný a krajský soud, tedy zájem na vycestování stěžovatele v důsledku správního vyhoštění, uloženého (slovy krajského soudu) pro opakované porušování zákonných norem České republiky. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS). Jak již bylo výše uvedeno, na stupnici závažnosti zásahu „podstatný – mírný - nízký“ by újma způsobená stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku byla podstatná. Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná. Nepřiznání odkladného účinku by proto nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v projednávané věci by Nejvyšší správní soud nectil výše popsany závazek státu umožnit stěžovateli, do jehož práva na respektování soukromého a rodinného života bylo zasaženo, účinně chránit své zájmy. Pokud by došlo ke správnímu vyhoštění stěžovatele, jen stěží by bylo možno hovořit o spravedlivém rozhodování o jeho kasační stížnosti, které by dostatečně respektovalo zájmy vyplývající z čl. 8 Úmluvy, jak vyžaduje výše citovaná judikatura. Tím ovšem nemá být řečeno, že je třeba přiznávat odkladný účinek všem kasačním stížnostem proti zamítavému rozsudku o žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. I zde je třeba zvažovat individuální okolnosti každé konkrétní věci. Současně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[14] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky

rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2014, č. j. 78 A 6/2014 - 39, rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2014, č. j. CPR-3547-2/ČJ-2014-930310-V242, i rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 1. 2014, č. j. KRPU-184303-52/ČJ-2013-040022-S. Soud však připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Výrok č. II. usnesení vychází ze skutečnosti, že podle § 106 odst. 1 s. ř. s. je povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést, z jakého důvodu napadá rozhodnutí krajského soudu. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Formulace konkrétních důvodů (kasačních námitek) je nezbytným předpokladem perfektní kasační stížnosti, neboť stěžovatel prostřednictvím námitek vymezí okruh přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který je uplatněnými důvody vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost, jež neobsahuje žádné námítky, nelze ve svém důsledku projednat. Z kasační stížnosti musí být dále zřejmé, co stěžovatel navrhuje, tj. jakého rozhodnutí se domáhá (§ 106 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost stěžovatele je ovšem blanketní. Jeho právní zástupce ji sice slíbil do 10 dnů doplnit, doposud tak ovšem neučinil. Kasační stížnost proto nesplňuje všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s. V tomto případě je povinností soudu vyzvat stěžovatele k odstranění nedostatků kasační stížnosti. Kasační stížnost je nutné doplnit ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

[17] Nevyhoví-li stěžovatel uvedené výzvě ve stanovené lhůtě a nebude-li v řízení možno pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne (§ 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[18] Výrok č. III. usnesení vychází ze skutečnosti, že žalobce dne 16. 10. 2014 zaplatil soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. V souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích, jsou však od placení soudních poplatků osvobozeni cizinci v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění. Právě o tento případ jde v nyní posuzované věci. Vzhledem k uvedenému tak soudní poplatek zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

[19] Dle § 3 odst. 4 zákona o soudních poplatcích ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Dle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Dle § 10a zákona o soudních poplatcích, je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatek, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

[20] Předmětný soudní poplatek ve výši 5.000 Kč tak Nejvyšší správní soud na základě § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrací. Dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu